

Forró a testem, de nem láz heve fűt,
hanem a nyári Nap szít bennem tüzet.
Egy hó-angyal hűvös álmképe úz,
hogy magamba szívjak egy kortynyi telet.
Ha kilógathatnám fejem egy percre,
mint az ablakon néha; át a télbe,
és a fagy csipkedné orcám veresre,
talán meg is könnyebbülhetnék végre.
Aztán áthúlt fejemet óvatosan
visszahúznám ebbe a forró nyárba,
hogy felolvadjak minden porcikámban,
mint egy el nem hajított, kézbe zárva
megmaradt hógolyó, amíg legvégül
cseppfolyóssá válva felhörpintethetném
magam, mint az Istenek kegyelméből
aláhullott jéghideg nedűt.